

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym, w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kujawa

przy udziale oskarżyciela – Inspektora Urzędu Kontroli Skarbowej Pauliny Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2015r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego o czyn z art. 56 § 1 kks i inne

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Rejonowy Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w dniu 20 maja 2014r., sygn. VI K 1633/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO Małgorzata Susmaga

sygn. akt **XVII Ka 1124/14**

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 20 maja 2014r., sygn. VI K 1633/13 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał oskarżonego M. W. za winnego tego, że w okresie od stycznia 2008r. do 22 stycznia 2010r. w P., prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) oraz będąc osobą odpowiedzialną za prawidłowe rozliczenie zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa, działając w krótkich odstępach czasu w wykonywaniu tego samego zamiaru podał nieprawdę w deklaracjach podatkowych VAT-7 złożonych w Urzędzie Skarbowym P., przez co uszczuplił podatek VAT ogółem w kwocie 534 457 zł, bowiem wbrew przepisom art. 19 ust. 1 i 4 oraz art. 19 ust. 11 i 13 pkt 6, art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz art. 193 § 1-3 ustawy Ordynacja Podatkowa wystawił nierzetelne faktury sprzedaży, w których zaniżył wartość sprzedaży w podatku VAT, a także nierzetelnie prowadził księgi podatkowe, tj. ewidencję dostaw (sprzedaży) podlegających opodatkowaniu, a także zaniżył w księgach oraz deklaracjach:

- wartość sprzedaży do firmy (...), K. N., D. C. w styczniu, lutym, kwietniu, maju, od sierpnia do grudnia 2008 r., w czerwcu 2009 r., od sierpnia 2009 r. do grudnia 2009 r. łącznie o kwotę netto 1 077 504,74 zł i podatek VAT o kwotę 237 050,11 zł
- wartość sprzedaży do firmy (...) w styczniu 2008 r., od kwietnia 2008 r. do lipca 2008 r., w listopadzie 2008 r. oraz w lipcu 2009 r. łącznie o kwotę 93 387,54 zł i podatek VAT o kwotę 20 545,26 zł

- wartość sprzedaży zrealizowanych za pośrednictwem konta bankowego, w tym też portalu Allegro.pl, za wszystkie miesiące 2008 r. i 2009 r. łącznie o kwotę 1 279 428,38 zł i podatek VAT o kwotę 281 474,21 zł,

tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s.

Za popełnione przestępstwa na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, po 100 zł każda. Nadto na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego koszty sądowe w wysokości 90 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 2 500 zł.

Apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł oskarżyciel publiczny. Zaskarżył on wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się wymierzeniem wyłącznie kary grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, po 100 zł każda, podczas gdy wszystkie przedmiotowe, jak i podmiotowe okoliczności popełnienia przestępstwa skarbowego zarzuconego oskarżonemu przemawiały za orzeczeniem kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz kary grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, po 100 zł każda. Jednocześnie oskarżyciel publiczny wskazał, że w niniejszej sprawie powinien zostać orzeczony wobec oskarżonego obowiązek zapłaty uszczuplonej należności publicznoprawnej w terminie 4 lat od uprawomocnienia się wyroku.

Podnosząc ww. zarzut oskarżyciel wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz kary grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, po 100 zł każda, a także orzeczenie obowiązku zapłaty uszczuplonej należności publicznoprawnej w terminie 4 lat od uprawomocnienia się wyroku zgodnie z treścią art. 41 § 2 i 4 pkt 1 k.k.s.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego okazała się bezzasadna, i to w stopniu oczywistym.

Przy czym o apelacji oczywiście bezzasadnej mówić należy w takim kontekście, że brak było jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że w niniejszej sprawie nie wystąpiły żadne z uchybień w niej zgłoszonych przez skarżącego. Bezpodstawność oraz niezasadność zarzutów apelacji nie budziła wątpliwości (odpowiednio: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001 r., sygn. IV KKN 578/00, OSNKW 2001/5-6/49 F. Prusak Komentarz do kodeksu postępowania karnego, Wyd. Prawnicze Warszawa 1999 s.1446 teza 17, P. Hofmański Kodeks postępowania karnego, komentarz, C.H. Beck, Warszawa 1999, s.857 teza 9).

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy nie stwierdził żadnej z przesłanek opisanych w treści art. 439 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. ani art. 440 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., która determinowałaby uchylenie, bądź zmianę zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia zakreślonych wywiedzionym środkiem odwoławczym.

Apelacja oskarżyciela wniesiona została przeciwko rozstrzygnięciu o karze. Formułując podniesione w niej zarzuty skarżący wskazał, że Sąd I Instancji wymierzył oskarżonemu jedynie karę grzywny, która jest karą niewspółmiernie łagodną, podczas gdy powinien był wymierzyć karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, a obok niej karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, po 100 zł każda i ponadto obowiązek zapłaty uszczuplonej należności publicznoprawnej w terminie 4 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że Sąd Odwoławczy w pełni podzielił rozważania oraz ustalenia poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd I Instancji, na tyle, że przyjął je za własne. Wymierzona oskarżonemu kara pozostaje bowiem adekwatna do popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego.

Jak podkreśla się w judykaturze oraz literaturze przedmiotu w przypadku zgłoszenia przez skarżącego zarzutu niewspółmierności kary, dla jego uwzględnienia konieczne jest nie tylko same jego wyartykułowanie, lecz również wykazanie przez skarżącego czym owa niewspółmierność w stopniu rażącym miałyby się przejawiać (szerzej: m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, sygn. II Aka 255/12, KZS 2013/4/66).

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że orzeczona względem oskarżonego kara pozostaje niewspółmiernie łagodna, albowiem wysokość uszczuplonej przez oskarżonego należności publicznoprawnej była znaczna – ponad czterystukrotnie przekraczała minimalne wynagrodzenie za pracę – zaś orzeczona względem M. W. kara odpowiadała jedynie 4,67% wartości uzyskanej przez niego korzyści.

Odnosząc się do ww. zarzutu Sąd Odwoławczy dostrzegł jednak, podobnie jak wcześniej zrobił to Sąd Rejonowy, że wysokość uszczuplonej należności podatkowej nie może być postrzegana jako przesłanka sama w sobie uzasadniająca konieczności stosowania wobec oskarżonego najsurowszej z kar przewidzianych przez ustawodawcę za popełnienie danego typu czynu zabronionego. Sięgnięcie po taką karę powinno być bowiem motywowane łącznie spełnionymi przesłankami z art. 53 § 1 i 2 k.k., o których wspomniano wcześniej.

Podkreślić wypada bowiem, że główną funkcją prawa karnoskarbowego nie jest restytucja uszczuplonej przez sprawcę należności publicznoprawnej, lecz przede wszystkim realizacja funkcji prewencyjnej i represyjnej względem osoby godzącej w obowiązujący porządek prawny. Oczywiście prawo karnoskarbowe pełni również i funkcję kompensacyjną, jednakże funkcja ta spełnia jedynie rolę pomocniczą. Orzeczenie względem oskarżonego kary łagodniejszego rodzaju bez nałożenia przy tym obowiązku zwrotu uszczuplonej należności publicznoprawnej w żaden bowiem sposób nie wpłynie na uprawnienie Skarbu Państwa do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze egzekucji stosownej w oparciu o postępowanie administracyjne.

Kara grzywny z uwagi na okoliczności niniejszej sprawy realizuje każdą z dyrektyw określonych w treści art. 53 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. Przede wszystkim zaś wypełnia ona funkcję prewencji indywidualnej oraz generalnej. Odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu, a jednocześnie, co istotne nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego. Ponadto kara ta per se buduje w odbiorze społecznym, wbrew stanowisku oskarżyciela, przekonanie o nieopłacalności popełnienia przestępstw.

Podkreślić trzeba, że rozważając kwestie związane z wymiarem kary Sąd I Instancji prawidłowo ustalił, a następnie uwzględnił okoliczności indywidualizujące sprawcę, które przemawiały za złagodzeniem orzekanych środków represji, tj. miał na uwadze, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu (k. 1 048), a także nie był dotychczas karany sędownie (k. 1 037).

W drodze kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy pod rozwagę poddał także wymiar orzeczonej w niniejszej sprawie kary grzywny.

Wysokość kary, tj. określona przez sąd meriti liczba stawek dziennych pozostaje adekwatna względem popełnionego przez oskarżonego czynu, zaś wymiar stawki dziennej określony został przez sąd meriti zgodnie z kwalifikatorami z art. 23 § 3 k.k.s. Uwzględnia on możliwości zarobkowe sprawcy, a także jego uwarunkowania osobiste, rodzinne i stosunki majątkowych. Oskarżony nie bowiem ma nikogo na swoim utrzymaniu, nie ma kłopotów ze zdrowiem - może podejmować zatrudnienie, zwłaszcza, że z zawodu jest informatykiem, a więc posiada wykształcenie preferowane na rynku pracy (k. 1047). Oskarżony jest w stanie ponieść ciężar orzeczonej względem niego kary.

Z uwagi na obowiązujące przepisy procesowe, tj. art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd Odwoławczy nie dysponował uprawnieniem zmiany zaskarżonego wyroku jedynie poprzez dodatkowe orzeczenie środka karnego opisanego w art. 33 § 1 k.k.s.

Z uwagi na zakres i treść zarzutów sformułowanych przez skarżącego będącego podmiotem kwalifikowanym, wnoszącym apelację na niekorzyść oskarżonego, środek karny w postaci obowiązku zapłaty uszczuplonej należności publicznoprawnej mógłby bowiem zostać orzeczony jedynie wówczas, gdyby zasadne okazały się zarzuty zgłoszone

w apelacji. Zasądzenia ww. środka skarżący domagał się jednak, jak wynika to z petitum środka zaskarżenia, jedynie w przypadku gdyby orzeczone zostały wobec oskarżonego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat oraz grzywna w wysokości 500 stawek dziennych, po 100 zł każda.

W toku postępowania odwoławczego Sąd II Instancji nie podzielił jednak stanowiska skarżącego i nie stwierdził żadnych uchybień, które przemawiałyby za wymierzeniem oskarżonemu kar objętych wnioskiem skarżącego. W przedmiotowej sytuacji Sąd Odwoławczy nie dysponował uprawnieniem do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez dodatkowe orzeczenie wobec oskarżonego samego tylko środka karnego w postaci obowiązku zapłaty uszczuplonej należności publicznoprawnej.

Marginalnie już zauważyć należy, że Sąd Okręgowy byłby uprawniony do orzeczenia w drodze kontroli instancyjnej środka karnego z art. 33 § 1 k.k.s., przy jednoczesnym utrzymaniu w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej jego części jedynie wówczas, gdyby skarżący w wywiedzionej apelacji podniósł zarzut naruszenia przez sąd meriti art. 33 § 1 k.k.s.

Wobec braku podstaw dla uwzględnienia zarzutów apelacji, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, jednocześnie uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa, albowiem jedyną apelację w niniejszej sprawie, która nie została jednak uwzględniona wywiódł oskarżyciel publiczny.

Małgorzata Susmaga